

The Pink Project - Jiwoo and Her Pink Things, Light Jet Print, 48x48", 2007

אמנית קוריאנית ערכה ביקור בחדרי ילדים בקוריאה ובאמריקה, הושיבה את הילדים במרכז, פרשה את תכולת החדר מסביבם וצילמה אותם. הילדים והוריהם נהנו מהחוויה. והמסר? לשיפוטכם

חצי עולם ורוד,

חצי כחול

The Blue Project - Cole and His Blue Things, Light Jet Print, 48x48", 2006

'ורוד' לבנות, כחול לבנים', היא הנחה שנדמה כי היא בלתי ניתנת לערעור. מספיק להיכנס לכל חנות תינוקות או לבקר אצל כל מי שיש לו ילדים בגיל המתאים, על מנת לגלות עד כמה הקיבעון הזה קיים ונוכח וכמה קשה להתחמק ממנו. כל מי שניסה להתחכם ולהלביש תינוק בצבע ורוד, גילה מיד איך כולם פונים אליו בלשון נקבה. JeongMee Yoon, אמנית שנולדה ב-1969 בסיאול (דרום קוריאה), גילתה יום בהיר אחד שבתה בת החמש פיתחה אובססיה לצבע הוורוד. האובססיה הגיעה לדרגה כזאת, שהילדה הסכימה ללבוש רק בגדים ורודים ולשחק בצעצועים ורודים בלבד.

מהר מאוד הבינה Yoon שהאובססיה הזו היא לא ייחודית לבת שלה, או לבנות קוריאנה בלבד, ושהיא גם אינה נחלתן הבלעדית של קבוצות אתניות או דתיות אחרות. כבעלת תואר ראשון באמנות עם התמחות בציור, ותואר שני באמנות עם התמחות בציילום ווידאו, היא הבינה שיש לה חומרי גלם מצוינים לפרויקט האמנות הבא שלה. ב-2004 היא עברה לניו-יורק, וב-2006 סיימה את לימודיה ב-School Of Visual Arts בעיר, במחלקה

The Pink Project - Alexandra and Her Pink Things. Light Jet Print, 48x48", 2006

"המיקום של הילדים במרכז הצילום הופך אותם לאחראים בעל כורחם למה שקורה מסביבם, כאילו הם אלה שרכשו את כל החפצים מסביב, כאילו הם אלה שהחליטו שוורוד זה צבע לבנות וכחול זה צבע לבנים"

הוורודים שלהם, מתוך כוונה להראות לצופה עד כמה הילדים וההורים שלהם, בידיעה או בחוסר ידיעה, מושפעים מפרסום ומתרבות פופולארית. בתחילה אני פורסת את החפצים הגדולים יותר, מעילים ושמיכות, ואז פורסת עליהם את החפצים הקטנים יותר. כתוצאה מהעומס, הילדים נראים לפעמים כמו בובות בעצמם". התוצאה גרוטסקית מצד אחד, ומפחידה מצד שני. המיקום של הילדים במרכז הצילום הופך אותם לאחראים בעל כורחם למה שקורה מסביבם, כאילו הם אלה שרכשו את כל החפצים מסביב, כאילו הם אלה שהחליטו שוורוד זה צבע לבנות וכחול זה צבע לבנים.

מה היו התגובות של הילדים וההורים?

"היו כל מיני תגובות, כמו 'קניתי יותר מדי דברים לבת שלי', או 'לא ידעתי שיש לנו כל כך הרבה דברים ורודים'. רוב הילדים וההורים אהבו את התמונות, למרות שיש בהם מימד ביקורתי כלפי

מגדר, אופי ותפקידים חברתיים ומיניים מוכתבת מראש על ידי הכוחות הכלכליים של השוק. הם מתעדים ילדים וילדות קטנים בחדרים שלהם, מוקפים בכל הבגדים, הצעצועים ושאר החפצים הכחולים או הוורודים שלהם, שהוצאו מהארונות ואורגנו בקפידה מסביבם. כל הצילומים מוצגים בפורמט ריבועי דחוס בפרטים, אבל במקביל הם מצליחים להישאר חדים וברורים וניתן להבחין בהם בכל הפרטים. הילדים עצמם הופכים גם הם לחלק בלתי נפרד מהתיעוד, ובכך מיטשטש מעמדם בצילום - מצד אחד הם נושא הצילום, אולם מצד שני מעמדם שווה לכל אחד מהחפצים האחרים שמסביבם, מה שבראייה ביקורתית הופך אותם מילדים תמימים לקורבנות של קונבנציות חברתיות ושל מאמצי השינוק של התאגידים.

"כל צילום מתחיל בביקור שלי בחדר של הילדים ובבקשה שיוציאו את כל החפצים שלהם. אני מבקשת מהילדים to pose למעני עם החפצים הכחולים או

צילום וידאו, שם עבדה תחילה על הפרויקט הוורוד. מהר מאוד היא הבינה שאצל הבנים המצב הוא זהה, אך מאופיין בצבע אחר - כחול, מה שהוביל לפרויקט הכחול.

"כשהתחלתי לעבוד על הפרויקט הוורוד, הנחתי שכל עניין הצבעים מצליח להתקיים בגלל צעצועים כמו ברבי והלו קיטי, והתחלתי לחפש על כל התופעה מידע באינטרנט ובספרים. הופתעתי לגלות עד כמה התופעה הזו רחבה. בכל פעם שהגעתי למשפחה חדשה, הופתעתי מכמות החפצים באותו הצבע שיש לילדים. קשה להתחמק מההשפעה של כוחות כלכליים כמו שיווק ופרסום, שמובילים את הצרכנים ישר לצבע הנכון על ידי כך שהם יוצרים זיהוי בין הצבע הכחול לגבריות ולכות, ובין הצבע הוורוד לנשיות ומתיקות".

הצילומים של Yoon מציגים מיקרוקוסמוס של תרבות הצריכה המודרנית, שבה ההתפתחות של

The Blue Project - Jake and His Blue Things, Light Jet Print, 48x48", 2006

"בכל פעם שהגעתי למשפחה חדשה, הופתעתי מכמות החפצים באותו הצבע שיש לילדים. קשה להתחמק מההשפעה של כוחות כלכליים כמו שיווק ופרסום, שמובילים את הצרכנים ישר לצבע הנכון על ידי כך שהם יוצרים זיהוי בין הצבע הכחול לגבריות ולכוח, ובין הצבע הוורוד לנשיות ומתיקות"

ניצבת במקום השלישי בעולם. קהל הצרכנים בקוריאה הוא early adapters - אוהבים לנסות כל דבר חדש, ולכן מוצרים חדשים רבים מושקים ונבחנים קודם כל בקוריאה על מנת לבדוק את ההתקבלות שלהם, בעיקר מוצרים חשמליים."

לסיום, אני שואל את Yoon על מה היא עובדת בימים אלה. "אני חושבת על דרכים נוספות לאסוף ולקטלג, צבעים ואנשים. בדרך כלל הרעיונות מגיעים מחיי היומיום שלי, כמו הפרויקט של הצבעים. בזמן האחרון אני חושבת הרבה על המצב החצוי של שתי הקוריאיות, ועל מעמד הנשים בקוריאה, אבל אני לא יודעת עדיין איך זה יבוא לידי ביטוי בצילום."

ואי אפשר בלי השאלה המתבקשת: מהו הצבע האהוב עליך?
"כחול ושחור. כשהייתי ילדה אהבתי צהוב, אבל זה עבר לי."

הפרויקט הכחול והפרויקט הוורוד מוצגים בימים אלה בניו יורק, ב-Jenkins Johnson Gallery.

עד 8/4

הכי אפקטיבית כדי לנצל בצורה מקסימאלית את שטח המדף, מתוך מטרה להציג כמה שיותר מוצרים. ההבדל בין הפרויקט הזה לפרויקט הצבעים הוא שבחנויות תיעדתי סדר קיים, בעוד שבפרויקט הצבעים ארגנתי אני את הקומפוזיציה."

בזמן האחרון, אמנות שמגיעה מסין מקבלת בעולם המערבי המון יחסי ציבור. מה את יכולה לספר על מצב האמנות והעיצוב בקוריאה?

"עיקר ההתרחשות היא בסיאול, עיר הבירה, מכיוון שזה המרכז הכלכלי והתרבותי של המדינה. התמיכה הממשלתית מופנית בעיקר לאמנים צעירים, כך שלאמנים בגילאי הביניים קשה לעבוד ולהתקיים מאמנות. יחד עם זאת, יש אמנים רבים שהם טובים, אבל רק מעטים מצליחים, בין השאר בגלל מיעוט הגלריות. הייתי שמחה אם היה יותר מגוון בשדה האמנות, יותר מבקרים טובים. למרות ששדה האמנות מתפתח בקצב מהיר, עדיין אין מספיק גלריות מסחריות, אין חללים אלטרנטיביים ולפעמים התחושה היא שאנחנו פועלים בבוועה.

"לגבי העיצוב, המצב שונה. יש המון בתי ספר לעיצוב בקוריאה, ומבחינת מספר הבוגרים בכל שנה קוריאה

כל התופעה. כשנכנסתי לחדר שלהם ופרסתי בו את כל החפצים לקראת הצילום, הילדים אהבו מה שאני עושה. היו ילדים שלא הסכימו להחזיר את כל החפצים למקום, והתעקשו שהחדר יישאר בדיוק כמו שהוא נראה בצילום. כשהצגתי את הצילומים בתערוכות, הזמנתי את הילדים עם ההורים שלהם וכולם מאד אהבו את התוצאה הסופית, במיוחד הילדים שנהגו לבהות בצילומים במשך זמן רב. הם זכרו בדיוק ממי הם קיבלו כל צעצוע, או עם מי הם החליפו אותו ומתי זה קרה. ההורים רצו כמובן לקבל עותק של הצילום, מכיוון שזו מזכרת נהדרת. ילדים גדלים נורא מהר, וכך ההורים זוכים לקבל תיעוד של הצעצועים, הבגדים והספרים שלהם לפני שזוהים נזרקים לפח או ניתנים לקרובי משפחה אחרים."

האם הצילומים מתקשרים לעבודות קודמות שלך?

"בכל העבודות שלי מופיע מוטיב הקיטלוג. בסדרה Space-Man-Space, למשל, תיעדתי עובדים וחנויות שממוקמות ברבעים מסחריים בסיאול. מה שמייחד את החנויות שם הוא שהשטח שלהן מאוד צר, ולכן הבעלים חייבים לסווג ולארגן את הסחורה בצורה

